











La. Rice Burroughs: 64

„Tarzanov sin“
Da. Anglež se bliža, da se nad njim maščuje za krivico, katero mu je storil. Drugače si tega ni mogel razlagati. Malbihn se je škodoželjno smehljaj in zaničljivo skomignil z rameni. Saj se to ni zgodilo prvič, ko ga v teku njegovega pustolovskega življenja zasledujejo ljudje, da bi z njim obračunali. Treba je samo kratkih računov. — Pripravil si je puško in čakal.
Čoln je bil že v neposredni bližini brega, tako blizu, da je bilo slišati skoraj vsako besedo, ki je bila izgovorjena v čolnu.
Morison Baynes je stopil na noge.
„Ti zločinec!“ je zavpil, in v tem trenutku nameril svoj samokres in izstrelil na Šveda, ki pa tudi ni izgubil prisotnosti duha in takoj odgovoril s protistrelom.
Malbihn se je krčevito z rokami zagrabil za prsa, zrjugal, potem pa je padel na kolena in na obraz. Tudi Baynes se je v krčih sesedel v čolnu. Sesedel se je, kakor da bi ga nekdo podkosil.
Črni veslač ni vedel, kaj naj stori. Ako bi bil samo Malbihn mrtev, bi mogel mirno veslati naprej in se brez strahu pridružiti svojim tovarišem. Toda, ako je bil Šved samo ranjen, bi ne bilo varno se približati bregu. Zato se je obotavljaj in čoln zadrževal sredi vode.
Svojega novega gospodarja, ki je kazal tako hrabrost in vstrajnost in nezlomljivo odločnost, je črnc ob vzlijabil in njegova smrt ga je nezimerno ganila. Ko je tako ves žalosten sedel v čolnu in mirno pregibal vesla in opazoval sesedeno truplo Morisona, je videl, da se Baynes še giblje. Bay-

nes se je hotel obrniti; to je bilo znamenje, da še živi.
Črnc je izpustil vesla in se mu približal. Dvignil ga je in posadil. Nato pa je stoji poskušal veslati; ko se je sočutno razgovarjal z Baynesom, je nenkrat od brega počil strel in črnc je s prestreljeno glavo padel v reko, v rokah pa je še vedno krčevito držal veslo.
Morison Baynes je opazoval dogodke na bregu, zlasti se je trudil, da bi videl Malbihna in ugotovil njegovo usodo. Malbihn je ležal na zemlji, oprt na lakte in meril na Baynesa. Anglež se je še pravočasno vrnil na tla in v prihodnjem trenutku je krogla žvižgala preko njegove glave. Malbihn je bil težko ranjen, zaradi tega njegovi strelci niso bili več tako zanesljivi, kakor prej. Baynes je z vso previdnostjo preko roba čolna opazoval Malbihna, v desnici pa je držal samokres.
Malbihn ga je takoj zapazil in ponovno ustrelil. Toda sedaj se Baynes ni skrtil za rob čolna, ampak je skrbno pomeril na Malbihnovo postavo na bregu. Zasišal je bolesten krik; Malbihn je bil zadet.
Toda vkljub temu še ni bil mrtev. Z uporabo poslednjih sil se je ponovno dvignil in ponovno ustrelil. Krogla je udarila ob rob čolna, da so treske Baynesa udarjale v obraz. Baynes je odgovarjal z novimi streli, toda valovi reke so sedaj čoln zagrabil in ga hitro odnašali po reki dalje in dalje.
Malbihn je ležal v mlakuži krvi. Toda njegova odpornost je bila, kakor se je zdela, nezlomljiva. Streljal je, kakor v bitki, toda vedno je zgrešil svoj cilj. Tako sta se oha moža bojevala na življenje in smrt. Iz njih težkih ran je tekla kri in lica so jima bledela. Baynesov čoln je voda odnašala vedno dalje in dalje, dokler ni izginil za gostim grmičevjem, in streli so utihnili.

POGLAVJE XXIII.
V uletništvu zlobnega človeka.
Meriema je preletela približno polovico glavne ulice v napol razpadli in zapuščen zamorski naselbini, ko se je kar nenkrat pojavilo kakih 20 črncov in arabskih bojevnikov, oblečenih v bele beduinske plašče. Obrnila se je, da bi utekla, toda težke roke so jo že zgrabile. Ko je tuju pogledala v obraz in ga prosila, da jo pusti na svobodi, je v njem spoznala visokega, resnega starca z ostrimi potezami in s prodirajočimi, divjimi očmi, ki so bile uprte naravnost na njo.
Pri pogledu na tega človeka je Meriem od strahu in presenečenja zakričala in se tresla po celem telesu. Bil je to njen dozdevni oče, arabski poglavar, kateremu je pred leti v Korakovi družbi utekla.
V njenem spominu so takoj oživele vse groze in trpljenja, katera je preživela v svojih otroških letih. Obstala je pred tem groznim in strašnim starcem tako preplašena in nemirna, kakor stoji zločinec pred sodnikom, ki ima izreči smrtno obsodbo. Videla je, da jo je poglavar spoznal. Niti leta, niti evropska obleka, v katero je bila oblečena, ni izpremenila tako, da bi je ne mogel spoznati tisti, s katerim je živele leta in leta in bila v njegovi družbi vsak dan.
„Torej Ti si se vrnila k svojim ljudem, ha?“ je porogljivo zakričal nad njo. „Prišla si, da poprosiš za življenje in varstvo, ali ne? To je res imenitno, bodi pozdravljena.“
„Pusti me!“ je zakričala dekle. „Oj Tebe ne želim ničesar drugega, kakor da me pustiš k Velikemu Bwanu, pri katerem živim.“
„K Velikemu Bwanu?“ je zakričal poglavar, nato pa je sledila iz njegovih ust cela vrsta ostudnih kletvin in zmerjanja; hotel je s tem pokazati vse sovraštvo do belokožca, katerega so se bali

vsil zločinci džunglje, kakor gorečega ognja in ka terega so sovražili vsi iz globočine svoje duše.
„Torej Ti bi se rada vrnila k Velikemu Bwanu, ali ne? Pri njem si torej živele ves čas, odkar si utekla od mene. Toda kdo Te sedaj zasleduje preko vode? Morda Veliki Bwana?“
„Ne. Zasleduje me oni Šved, katerega si Ti nek kdaj prignil iz svoje zemlje, ki se je sprl s svojim tovarišem in hotel mene Tebi ukrasti,“ je odgovorila Meriema.
Poglavarijeve oči so se zaiskrile, kakor oči jastreba, in takoj nato je zaukazal svojemu moštvu, da se pritihtopi v grmičevje ob bregu in tam čaka na Malbihna in njegovo spremstvo. Toda Malbihn je bil v tem trenutku že na bregu in se je zapuščenim naselbini že toliko približal, da je mogel opazovati ves dogodek na glavni ulici.
Šved je takoj spoznal poglavarja. Samo dveletni ljudi se je Malbihn bal na svetu. Eden od teh je bil Veliki Bwana, drugi pa poglavar črncov. Samo en pogled, ki je obital na tej znani, visoki postavi Arabca, je zadostoval. Naglo se je obrnil in ves preplašen zaklical svojemu spremstvu, naj mu slede in hitel je proti čolnu. In tako so bili Malbihn in njegovi črni spremljevalci že preje na varnem sredi vode, predno so poglavar in njegovi bojevniki mogli prihiti na breg. Na obeh straneh so streljali. Nato pa je Arabec ponovno zbral svoje moštvo, pustil zvezati svojo ujetnico in se odpravil na pot proti jugu.

Glavni urednik: RASTO PUSTOSLEMSEK.
Odgovorni urednik: VLADIMIR KAPUS

19 let
Pijanost ozdravi!
Wien XIII/2, Wisagrillg 5.

Vsem
kolinsko cikorkijo.

BOLNIM
Prostori za delavnico
PUBLICITAS d.d.

JAVNA ZAHVALA.
Podpisani Franc Arh. lastnik od požara prizadetega hotela „Mangart“ na Rečici pri Gledu, zahvaljujem se toplem ugledni

zavarovalnici „Sava“ d. d. v Zagrebu,
Radi tega se čutim dolžnega, da se ji javno zahvalim in jo priporočam vsakomur kar na topleje.
Bled, dne 5. februarja 1925.
Franc Arh.

OSRAM ŽARNICE
kupuje in rabi
celi svet,
Selenburgova ulica 7/II.

Makulturni papir
15 letno jamstvo
LUD. BARAGA LJUBLJANA

Marija Repič roj. Bizovičar
posesnica
dne 10. februarja ob 10. uri zvečer po kratki zelo mučni bolezni, previdna s tolažili sv. vere, ratisnila za vedno svoje trudne oči.

Pisalna miza
Klavir,
Šivilja,
Trgovski učenc

Strojno pletenje
Kože divjčin,
Salonska garnitura
Perje,

IZBOREN SIR!
sirnara GROSS, Veprovac - Bačka

Sanatorium Dr. K. Szegö
za odrasle i djecu. — Abbazia (Italija).

Popolnoma varno naložite denar v
Ljubljansko posojilnico
v Ljubljani, Mestni trg št. 6

dr. Viktor Ahazhizh
otvorištev svoje pisarne
v Ljubljani, Kolodvorska ulica št. 26

OMEGA
To je ura za vse življenje!